

eenigszins overeenkomt met den eigen naam, fluks wordt dit geannexeerd, des noods door middel van een buiten huwelijk geboren spruit.

Met dit euvel was ook behebt de heer Schellinck, indertijd archivaris van Sint-Bavo te Gent; maar men kan het hem eenigszins vergeven, ten eerste omdat hij door zijnen werkkring wel een bijzonderen eerbied voor adellijke kwartieren en oude familiën krijgen moest, en ten tweede, omdat hij aan dit zwak toegaf, niet direct ten eigen bate, maar voor een beroemd geworden neef, onzen dichter Tollens.

Volgens den heer Schellinck was Tollens een afstameling van het aloud en edel geslacht Tolin of Tollin, dat in de middeleeuwen menigen dapperen ridder aan Vlaanderen geschonken heeft. De heer Schotel nam in zijne levensbeschrijving dit beweren als «volkomen be- wezen» aan, hoewel het door geen enkel document wordt gestaafd. Erger nog, hij geeft te verstaan dat onze dichter zelf groot ging op dit gewaande, althans onbewezene, voor- geslacht, want bij de vermelding daarvan zegt hij: «Onze dichter scheen fier op zijne afkomst en de stad zijner «vaderen». «Vaarwel», riep hij zijn vriend van Duyse toe,

«en breng des naneefs groet
Aan 't wijdberoemd en grijze Gent.
Daar is mijn voorzaats naam bekend:
Ik heb in de aadren belgisch bloed».

Terwijl Tollens in deze regels niets anders zegt dan dat zijne familie te Gent tehuis behoorde, zoo als de waarheid was.

Wij laten de verwantschap van Tollens' voorouders met de ridders De Tolin, die ons hoegenaamd geene belang- stelling inboezemen, dan ook maar rusten. Volgens Scho-